

— Да ти ъж кажж . . . И той се наклони, и ми ъж каза, ала тѣй полека, като че Богъ знае каква тайна ми съобщаваше.

И ти се нае да цѣришь фтизисъ

— Не ще нито дума, още отъ първий моментъ.

Ето днесъ станж недѣли . . . И знаешъ, вени, види вици (дойдохъ, видѣхъ, побѣдихъ), скоро, скоро, у мене бавенше нѣма, сполучж въ диагностиката, припишж лѣкарството и человекътъ . . . Тѣй и въ тосъ случай, за нѣколко недѣли пациентътъ ми ще бжде отърванъ.

Отърванъ?

— Да, отърванъ.

Кой отъ кого? Человекътъ ли отъ болѣстята или болѣстята отъ человекъ?

— Не се шегувай толкова ехидно. Ти баре сега нѣмашъ право да ми не вѣрвашъ!

Ажъ се изсмѣхъ отъ всичко сърдце

— Смѣй се ти.

Да те знае Господъ, Кибритовъ, рекохъ: отъ много работи си проумѣвалъ, много знаешъ, за всичко се сѣщашъ, само за едно нѣщо не можешъ да се сѣтишь.

Кибритовъ като че се досѣти за нѣщо, наведе си очитѣ и се позамисли.

— Може, казва, може и да не се сѣщамъ; кажи ми го, моляъ, това нѣщо, за да се сѣтъж по-скоро.

Ето що: ти другитѣ цѣришь успѣшно, а себе си не можешъ да излѣкувашъ.

— Защо ще се цѣриъ, като съмъ здравъ, дори да ми позавиждашъ на здравнето!

Не таквасъ е болѣстята ти.

— А каква е, Г-не докторе?

Ажъ се повалихъ отъ смѣхъ.

Заразенъ ли отъ моя смѣхъ, или подбуденъ отъ собствената си острота, и той поченж да се смѣе, дори просълзи се отъ смѣха.

Я слушай, рекохъ, Кибритовъ, остави се отъ тая манія да експлоатирашъ хората и добросърдечието имъ, та да не ставашъ смѣшенъ.

— Защо, господице? Вашитѣ екими по-добри ли смъ отъ мене? Слѣдъ това злѣ ли е да се дѣли человекъ съ ближнитѣ си, съ което има, знае или проумѣва?

Всичко е добро, но цази се поне отъ подигравкитѣ на хората. Днесъ ти давамъ единъ урокъ.